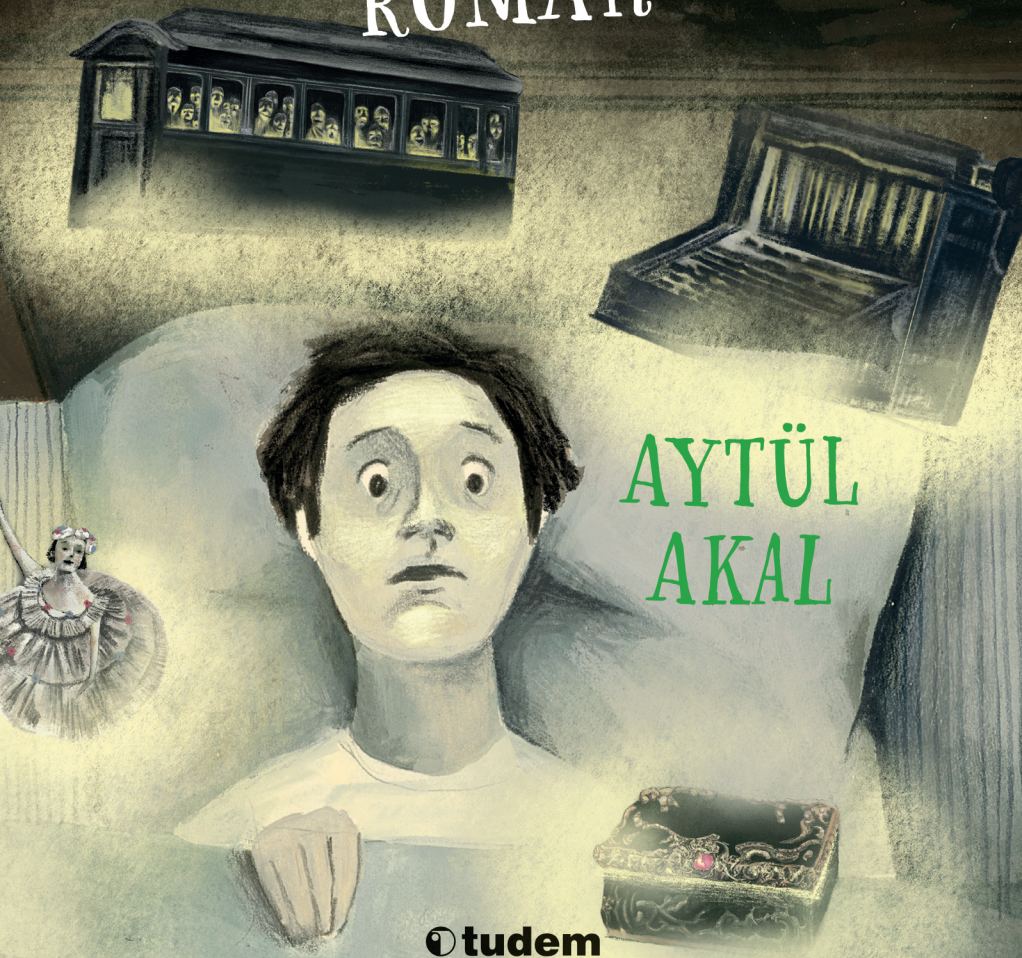

ZOMBİLİ MOMBİLİ ROMAN

AYTÜL
AKAL

 tudem

AYTÜL AKAL

ZOMBİLİ
MOMBİLİ
ROMAN

ZOMBİLİ MOMBİLİ ROMAN

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aytül Akal
RESİMLEYEN: Başak İşbilir
EDİTÖR: Hülya Dayan
SON OKUMA: Yağmur Yavaş Aydın
KAPAK TASARIM: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nilgün Koç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2016

İkinci Baskı: Kasım 2022 (2000 adet)

(Kitabın ilk baskısı Redhouse Kidz tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978-605-285-446-4

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

AYTÜL AKAL

ZOMBİLİ
MOMBİLİ
ROMAN

 tudem

Fotoğraf: Mavisel Yener

Aytül Akal

Büyüyünce yazar ya da şair olmak, Akal'ın çocukluk düşüydü. 1974'te başlayan yazın serüvenini, 200'e yakın şiir, öykü, masal, anı, tiyatro oyunu ve roman türünde eserle sürdürdü. Çocukların kişilik gelişimi ve kendilerini tanımaları konusunda çalışmalar yaptı.

Kitapları Almanca, İngilizce, İspanyolca, Farsça, Azerice, Bulgarca, Macarca, Arapça ve Arnavutçaya çevrilerek yurt dışında yayımlandı.

Yazarın ayrıca okul öncesine yönelik geniş koleksiyonu Uçanbalık Yayınlarında yer almaktadır.

Yazarla ilgili bilgi için: www.aytulakal.com

Kitaplarıyla ilgili bilgi için: www.aykita.com

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Öykü:

Babamın Sihirli Küresi, Benim Babam Sihirbaz,
Babam Duymasın, Annem Neden Çıldırdı?
Kızım Nerdesin?, Kızım, Ben Çocukken
Oğlum Nerdesin?, Oğlum, Ben Çocukken

Roman:

Süper Gazeteciler-1
Süper Gazeteciler-2 Parktaki Esrar
Süper Gazeteciler-3 Likörlü Çikolata
Süper Gazeteciler-4 Belalı Davetiye
Süper Gazeteciler-5 Son Baskı
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 1 (Mavisel Yener ile)
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 2-Yaşayan Ölümler (Mavisel Yener ile)
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 3-Fare Sarayı (Mavisel Yener ile)
Kırmızı Arabanın Hayaleti
Zombili Mombili Roman
Süper Çocuklar-1 Renk Delisi
Süper Çocuklar-2 Ses Delisi
Süper Çocuklar-3 Koku Delisi
Süper Çocuklar-4 Süs Delisi

Bölümler

Pazartesi	7
Pash Tren	20
Kol Saati	36
Taşlı Kutu	45
Pelüş Tavşan	56
Antikacı-I	71
Eski Daktilo	79
Antikacı-II	88
Yılan Başlı Altın Yüzük.....	95
Gümüş İşlemeli Hançer.....	101
Pash Vidalar.....	111
Piknik Sepeti	121
Bilim Fuarı	132
Antika Anahtar	145
Banka Kasası.....	154
Anı Kafe	160
Gümüş Ayna	186
Yakut Kolye	200
Tarih Müzesi.....	203
Kar Küresi	212

PAZARTESİ

“Bakın, az önce de söyledim ya, aşk romanıyla ilgilenmiyoruz artık. Gerilim romanı istiyoruz. Okuru şöyle bir ağız tadıyla korkutacak, yerinden hoplatacak şeyler... Bu yıl yayınevimizin tema sloganı *Okuyorum, Korkuyorum*, haberiniz yok mu? Medyadan herkese duyurmuştuk.”

Kim bilir ne uğraşlarla bukle bukle kıvırdığı bir tutam saçını hızla geriye doğru savurup, “Anlaşılmayan bir şey yok, değil mi Özgür Beyciğim?” dedi. “Korku romanı... Haa bakın, roman değilse, gerilim öyküleri de olur. İçinizden ne geliyorsa...”

İçimden gelen, editöre sövüp saymaktı; ben de sessizce öyle yaptım. *Özgür Beyciğim’miş!* Anlaşılan *özgürlük* adımda kalmıştı yalnızca... Sekiz aydır eve kapanıp gece gündüz üzerinde çalıştığım romanıma bakmadı bile. Hah! Bu yeni nesil ne anlar ki aşktan? Sosyal medyada bin tane arkadaş edinir de gerçek hayatta bir kişiye bile romantik duygularla bağlanmayı beceremezler...

Canım sıkılmıştı. Sessizce başımı sallayıp gitmek üzere sandalyemde doğruldum. Bir şeyler söylemek için ağzımı açarsam, içimdeki sinirli canavarın, kibarlık zırhını keskin sözcüklerle

parçalayıp ortaya çıkıvereceğinden korkuyordum. Bunu göze alamazdım. Yazıp yazamayacağım, yazsam da basılıp basılmayacağı belli olmayan bir kitap yüzünden yayıneviyle aramızda gerginlik olmasını istemezdim.

Düş kırıklığı içinde kapının yanındaki askıdan paltomu alıp giyerken ardımdan seslendi:

“Unutmayın, 8-12 yaş için olacak!”

“Ha?”

Paltomun öteki kolunu geçiremeden, bir süre donup öylece kalıvermişim.

Çocuk kitabı mı? Felaket! Kim bilir kaç okurunu, kahramanlarının yaşadığı aşk acılarıyla gözyaşlarına boğmuş bir yazardan, küçük çocuklar için bir kitap istiyorlar ha! Olacak iş değil...

Az önce içimde kıpır kıpır dolanıp çıkacak bir delik arayan öfke canavarını güçlükle yatıştırmaya çalışırken, editörün sözlerini yanlış duymuş olabilirdim. İçimde umut kırıntıları, editörün masasına yaklaşıp nazik bir ifadeyle sordum:

“Bir şey mi dediniz? Sanki yaşla ilgili bir şey söylediniz gibi geldi de...”

“Evet, çocuk kitabı dedim. 8-12 yaş için...”

Yüzüne tuhaf tuhaf bakmamı, memnuniyet hissi içinde olduğuma yormuş olmalı ki gülümseyerek, “En kısa zamanda getirirseniz iyi olur. Birkaç yazardan daha bekliyoruz. İlk gelen dosyalar, önce basılacak,” dedi.

Kapıdan nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Paltomun düğmelerini iliklemeyle bile akıl edemeden sokaklarda uzun süre deli deli yürüdüm. Kar tek tük serpiştirmeye başlamıştı. Bedenimi cayır cayır yakan öfke hafifleyince, hâliyle soğuşu hissetmeye başladım.

“Brrr... Bu ne ayaz böyle!”

Birkaç saat yürümüş olmalıydım. Bu süre içinde düşünmeye epey fırsatım olmuş, içimdeki canavarı sakinleştirmekle kalmamış, horul horul uyutmayı bile başarmıştım. Evet, neden olmasın? Alt tarafı çocuk kitabı... Bilgisayarda araştırma yapmaya, not almaya, yazılanların üzerinden onlarca kez geçmeye gerek bile yoktu. Yaz gitsin, hooop, oldu sana çocuk kitabı. Korku mu isteniyor? Ondan kolay ne var? Birkaç yerde, “Bööö!” dersin, bütün çocuklar korkudan altlarına kaçırlılar. Vampirler, zombiler, hayaletler, büyücüler, devler... Daha daha, canavarlar, ejderhalar, cadılar... İşte sana öd patlatmaya hazır dev bir kadro, muhteşem bir yapım.

Konusu belli, kahramanları çoktan hazır olan böyle bir kitabı kısa zamanda yazıp bitirmek işten bile değildi. Neşem yerine gelmişti ama bu kez de üşümekten içim tir tir titremeye, dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı. Bir taksi çevirip eve dönmek istedim. Durdurduğum üç taksinin şoförü de aynı şeyi söyledi: “Değişim saati abi, kusura bakma, yolcu alamam. Arabayı teslim etmeye gidiyorum.”

Taksiler, tazelenmiş şoförleriyle müşteri avına çıkana kadar zaman geçirmek ve ısınmak için sağa sola bakındım. Kaldırımdan iki basamakla inilen, “Anı Kafe” diye bir yer dikkatimi çekti. Kapıyı itip içeri girdim.

Küçük, şirin bir kafeydi. Duvara asılı geniş rafta sergilenen kırık dökük antikalara bakılacak olursa, ikinci el hediyelik eşya dükkânı ya da uyduruk bir mini müze olduğu bile söylenebilirdi.

İçeride kimse yoktu. *Acaba kafe aslında kapalı da kapısı mı açık unutulmuş,* diye bir düşünce geçti aklımdan. Dışarı çıkmakla beklemek arasında kısa süre kararsız kaldım. Çıkışa yöneleceğim sırada, deniz dalgalarının sesine benzer bir şırıltı duydum.

Etrafa hızlıca göz attım. Ses, tavandan aşağıya sallanan sıra sıra boncuk dizisinin birbirine çarpmasından geliyordu. Boncukları eliyle yana çekerek dışarıya çıkan orta yaşlı tombulca kadın, kafenin çalışanı ya da sahibi olmalıydı.

“Hoş geldiniz. Buyurun, dilediğiniz yere oturun,” dedi.

Etrafıma bakındım. Dilediğim yere oturabilirdim elbette, her yer boştu.

“Ne içerdiniz? Çayı yeni demlemiştim. Kafem çayıyla pek ünlüdür.”

İçimde hafif bir düş kırıklığı oluşmuştu sanki... İlk kez girdiğim bu kafede, karşıma baş döndürücü güzellikte genç bir kızın çıkacağı beklentisi ve birbirimize ilk bakışta âşık olup hayatımızı romantik bir romana dönüştürme olasılığı, kadın ortaya çıkıp düşlerimi yerle bir edene kadar, beton çatlağında yeşeren bir ot gibi direnmiş meğer...

Vay vay vay... Nasıl ama? Düşüncelerimde bile edebiyatı elden bırakmıyorum. Şu kurduğum cümleyi aynen alıp romanlarımdan birine koysam bu derin duygularla özdeşim kuran okurlar, anında gözyaşları içinde kalırlardı.

Aşk romanları yaza yaza her an, her yerde bu tür romantik olasılıkların arayışı içinde olduğumu kabul etmeliyim. Kendi kendime gülümsedim. Artık bu tür beklentileri bir kenara bırakıp düşüncelerimi sırlarla dolu, karanlık ve gerilimli bir kurguya yöneltmeliydim. Korkunç canavarlara, gizemli yaratıklara, ürkütücü hayaletlere, vampirlere, zombilere...

Kadının yüzünü inceledim. Çekiciliğini yitirmiş sıradan bir yüzün ardında gizlenen acımasız bir cadı ya da dikkatleri çekmemek için kendini kilolu bir bedene dönüştürmüş korkunç bir büyücü olabilirdi... Belki boncuklu kapının ardı karanlık bir

mezarlıktı ve her gün bu saatte zombiler canlanarak çaya geliyorlardı. Birazdan hepsi içeriye gelip sandalyelere oturacaktı... Gerçekten çaylarını içecek olsalar, içlerine dolan sıvı nereye giderdi acaba? Zombilerin boşaltım sistemleri var mıydı? Hoş, çalışan hiçbir sistemleri olamazdı ki, onlar ölüydü işte! Böyle gerçek dışı konularda akla gelen sorulara verilecek yanıtlar da gerçeklikten uzak olurdu elbette...

Aklımdan geçirdiklerim yüzüme eğreti bir gülümseme yapıştırmış olmalıydı ki kadın, alaycı ifademi üzerine alındı: “Bir deneyin lütfen. Gerçekten çok özeldir çayım. Bakın, ilk bardaktan para almam. Beğenirseniz ikinciye ödersiniz.”

Kadıncağz çayına dudak büktüğümü sanmıştı. Yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmak için içtenlikle gülümsedim ve en yakındaki sandalyeyi çekip oturdum.

“Çayınızı çok merak ettim. Bir bardak rica edeyim. İki şekerli.”

Gözümün durmadan boncuklu kapıya kayması kadının gözünden kaçmadı.

“Boncukların sesi hoşuma gidiyor. Dalgaların sahile vurması gibi... Bazen sırf o sesi duymak için mutfığa girip çıktığım oluyor, ruhumu dinlendiriyor,” diye açıklayarak merakımı gidermeye çalıştı.

A-ha! Mutfakmış meğer... Tabii ya, kafede başka ne olabilirdi ki! Mezarlık mı?

Varsın olmasın. Ben ne yapıp edip romana zombileri ya da vampirleri koymaya niyet etmiştim bir kez. Çocuklar pek seviyordu bu uyduruk, dehşetengiz yaratıkları. Kendi yeğenlerimden biliyordum. Nilsu sekiz, Barış on iki yaşındaydı ve bir yetişkini bile yerinden hoplatacak korku kitaplarını ellerinden düşürmezlerdi. Bunu hatırlayınca yayınevini talebine hak verdim.

Daha önce niye dikkatimi çekmemişti ki? Çocuklar için yaza-
cağım zombili mombili kitaplarla kolayca çoksatanlar listesine
girerdim.

İleride kitabın film haklarını bile satabilirdim... Kostüm diye
konfeksiyon atölyelerinden toplanacak işe yaramaz pis bez par-
çaları, mekân olarak da kıyıda köşede kalmış, yıkık dökük bir
mezarlık yeterliydi. Böylesine ucuz maliyetli bir prodüksiyon
sadece sinema değil, televizyon yapımcılarının bile iştahını ka-
bartırdı.

Düşüncelerimin keyfine öylesine dalmışım ki kadının çayı
masaya bıraktığını bile fark etmemişim. Tezgâhın arkasından
seslenince hayallerimden sıyrıldım da gördüm.

“Soğuduysa değiştireyim.”

“Yok yok, böyle iyi.”

Bardağa attığım kesmeşekerin üzerine kaşıkla bastırarak par-
çalanıp çabuk erimesini sağladım, ardından karıştırıp üst üste
birkaç yudum aldım.

“Buraya pek gelen giden olmuyor galiba,” dedim. “Oysa çayı-
nız gerçekten pek lezzetliymiş.”

“Evet, çok az uğrayan olur,” dedi sıkıntılı bir tavırla.

Böyle tezgâh ardında oturup uyuklamakla olmazdı ki bu iş.
Tanıtım için çaba göstermeliydi; kampanyalar, reklamlar, sosyal
medyada tanıtım sayfaları falan... On binlerce beğeni alabilen pay-
laşım ağları vardı. Ohooo, yapılabilecek ne çok şey sayabilirdim.

“Eksiğiniz, tanıtım...” diye hatırlattım. “Caddeden bile zor gö-
rünüyor burası. Ben rastlantıyla girdim.”

Genç birinden akıl alıyor olmaktan rahatsızlık duymadı. Ak-
sine, “Haklısınız,” dedi. “Böyle giderse yakında burayı kapatmam
gerekecek.”

Görüşüme hak vermesi gururumu okşamıştı. Dükkânının iyi iş yapması için ona birkaç yapıcı öneride bulunabilirdim. Kafeyi dip bucak gözden geçirdim ve içeriye girdiğimden beri karşıdaki rafta gözümü rahatsız eden eski püskü eşyaları işaret ettim.

“Örneğin, şu tuhaf şeyler nedir? Öncelikle onlardan kurtulmalısınız.”

Yüzü kederlendi sanki. Olumlar gibi başını salladığımı görünce kendimden emin, devam ettim: “Kafe yeterli iş yapmıyınca ikinci el eşya satışına yöneldiğinizi düşünüyorum. Doğru mu?”

Bu kez karşı çıktı. Bana hak verirken kullandığı ses tonunun birkaç basamak yukarisından, kaba bir ifadeyle konuşuyormuş gibi bir duyguya kapıldım.

“Keşke satabilseydim... Ama onlar satılık değil!”

Yanlışımı düzeltip yine her şeyi bilen genç rolünü sürdürebilmek için, bu kez tam hedefi tutturacağımı umduğum yeni bir tahminde bulundum.

“Gözünüzden ayırmak istemediğinize göre sizde çok güzel anıları olmalı bu eski parçaların, öyle değil mi?”

“Anılar... Anılar değerlidir. Ama bu eşyaların benim için hiç değeri yok.”

Yine ıska geçmiştim. Kadının karşısında böyle küçük düşmektense, bu anlamsız sohbeti bir an önce sonlandırıp çayın parasını ödemeli ve bu ruh sıkıcı yerden derhâl kurtulmalıydım. Bana ne kadının çayından, kafesinden, kapanırsa kapansın! Niye uğraşıyordum ki?

Cebimden, yarıda bıraktığım çayı ödemeye fazlasıyla yeteceğini düşündüğüm birkaç bozukluk çıkardım. Kasaya doğru ilerlerken raflardaki tozlu eşyalara takıldı yine gözüm. Ne ararsan vardı:

porcelen balerin, tuşları eksik daktilo, kar küresi, kol saati, taşlı kutu, paslı tren, akik tespah, antika bir anahtar, ninelerimizin kullandığı türden demir ütü... Sapı kırık sürahi bile atılmamış, rafa koyulmuştu. İşlemeli hançer, çatlak bir kaval, yılan başlı altın yüzük, gümüş el aynası da vardı. Her biri diğeriyle ilgisiz tuhaf nesnelere. Tüpleri dökük, kir pas içinde bir pelüş tavşan da aralarına rastlantıyla karışmış gibiydi. Çoğu, her eskicide bulunabilecek kırık dökük eşyalar...

Aralarında duran kar küresi dikkatimi çekmişti. Çocukken ablama buna benzer bir küre armağan edilmişti. Kırarım diye ellememe izin vermemiş, dip bucak benden saklamıştı. Ne çok özenmiştim bir kez olsun sallayıp doğaya hükmeder gibi mevsimsiz kar yağdırmaya... Neden para kazanmaya başladığımda kendime bir tane almayı akıl edememişim ki?

Elimi uzatıp küreyi aldım, üzerindeki tozu üfleyip sertçe salladım. İçindeki beyaz kırpıntılar havalandı, sonra kar tanecikleri gibi döne döne aşağıya süzölmeye başladı. Kadının dik dik baktığını görünce karların tamamı yere inmeden küreyi raftaki yerine bıraktım. Eşyasını izinsiz ellediğim için kızdığını düşünüp hemen açıklamaya giriştim.

“Bir kitap yazmam gerekiyor da... Olay mezarlıkta geçecek. Bu küre aklıma yeni fikirler getirdi. Şöyle ki, zombiler, sonbahar yağmurlarıyla yumuşayan toprağı kazıp solucanlar gibi kolayca yeryüzüne çıkacak ve çevreye dehşet saçacaklar. Nasıl? Ürkütücü değil mi? Ama kış gelip kar yağınca bedenleri donacak, dokunsan tuzla buz olacak kadar kırılğan hâle gelecek. Böylece kitabın çocuk kahramanı zombilere çelme takıp yere düşürünce...”

“Çay için bir borcunuz yok,” diye sözümü kesti kadın. Belli ki kitabımla, kurgumla falan ilgilendiğı yoktu.

Tam da ilham gelmişken kadının düşünce akışımı durdurması biraz canımı sıktı. Ama çayın parasını almaması daha da can sıkıcıydı. Birine borçlu kalmaktan hiç hoşlanmazdım. Hele tanımadığım birine...

“Lütfen izin verin, ödeyeyim,” diye ısrar ettim.

Kasaya geçme zahmetine bile katlanmadı. Tezgâhın ardından kararlı bir sesle, “İlk çayı ücretsiz ikram edeceğimi söylemiştim. Para almam,” dedi.

Ne diyeceğimi bilemeden, sıkıntıyla çevreme bakındım. Eğer her giren çıkana böyle bedava ikramda bulunuyorsa elbette işi batırırdı. Anlaşılan, ticaretten hiç anlamıyordu.

Gözüm tekrar kar küresine kaydı. Belki onu bana satardı.

“Şunu alabilir miyim?”

En azından bir miktar para ödemiş ve ikramının altında kalmamış olurdum.

Gülümser gibi oldu sanki...

“Alabilirsiniz. Buyurun...”

Küreyi elimde evirip çevirirken, satın almak için hevesli olduğumu hissedip fiyatı yükseltmesin diye, umursamaz bir tavır takınarak sordum:

“Kaç para bu?”

“Ücretsiz.”

Şaka mı ediyordu? Elimdekini yine rafa koyar gibi yaptım.

“O zaman alamam,” dedim ama aklım küredeydi ve pekâlâ da alabilirdim.

“Bakın, bu eşyaları bana veren kişi, bir gün birinin gelip hepsini alacağını söylemişti. Ama yıllar geçti, gelen giden olmadı.”

“Ya sahibi çıkagelir de küreyi bulamazsa... Hiç olmazsa ‘sat-tım’ deyip kendisine parasını verirsiniz.”

AYTÜL AKAL ZOMBİLİ MOMBİLİ ROMAN

Resimleyen: Başak İşbilir

Editörü, Özgür'den çocuklar için korku romanı yazmasını ister. Özgür, deneyimi olmadığı bir alanda hikâye kurgulamaya çabalarken kendini tüyler ürpertici olayların içinde bulur. Tuhaf eşyalarla yaşadığı gizemli olayların kâbus mu, gerçek mi olduğunun ayırdına varamazken, işe polisler de karışınca çevresini saran bu lanetten kurtulmak için çaresizce yeğeni Bariş'a başvurmak zorunda kalır.

Aytül Akal, *Zombili Mombili Romanı*'da gerçeküstü olaylarla sıradan gerçekleri iç içe geçirerek hayal gücünün sınırlarını zorlarken, bir yandan da soluksuz bir macerayla okurlarını bir yazarın roman yazma sürecine dâhil ediyor.

ISBN: 978-605-285-446-4

9 786052 854464

tudem.com

tudemyayingrubu